

יום	וילגא	מתוק מדבש
ראשון	קמח ע"ב	רנג
שני	קמח ע"א	רנח
שלישי	קמח ע"ב	רסד
רביעי	קמח ע"א וע"ב	רסה
חמישי	קמח ע"א וע"ב	רעו
שישי	קמח ע"א וע"ב	רפג
שבת	קמח ע"א	רצב

זוהר הקדוש מיטן פירוש מתוק מדבש אויף די פרשת

ביעור החמץ הוא סוד ביטול הסמ"א

באַרבעה עשר הטעם שהתחילה התורה את ענין חג הפסח בארבעה עשר, ולא בחמשה עשר שהוא עיקר המועד, הָאֵתְמַר הרי למדנו טעמו, דְהָא פְּדִין מְבַטְלִין חֲמֵץ וּשְׂאֹר כי אז מבטלים ישראל את החמץ ואת השאור, שהם סוד הספירות דקליפה שמבטלים ישראל את כחם ב"ד משש שעות ולמעלה עוד קודם שחיתת הפסח, ועל ידי זה וְאֶסְתַּלְקוּ יִשְׂרָאֵל מִרְשׁוּתָא אַחְרָא נסתלקו ונתעלו ישראל מרשות הסטרא אחרא מעט מעט, עד כי וְאֶתְעַקְרוּ מִנִּיּוּהָ נעקרו ממנו לגמרי, ואחר כך מיד וְאֶתְאַחְדּוּ בְּמִצְהָ נתאחדו במצה שהיא סוד המלכות, קְשׁוּרָא קְדִישָׁא שהיא קשר הקדוש, שכל פרצופי האצילות נקשרים ומשפיעים בה [וכו'].

לְכֹל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדוֹרָתָם כי הנה עד עתה במצרים היו ישראל שקועים בתוך הקליפות, אבל דְהָא מְכַפֵּן וְלִהְלָאָה דהיינו מליל יציאת מצרים ולהלאה, אֶתְאַחְדּוּ וְאֶתְקַשְׁרוּ בְּקְשׁוּרָא דְשְׂמָא קְדִישָׁא נתאחזו ישראל תחילה באחיזה מועטת, ואחר כך נתקשרו בקשר חזק, בקשר של שם הוי"ה הקדוש, וְנִפְקוּ מִרְשׁוּתָא אַחְרָא ויצאו מרשות הסטרא אחרא, בְּגִינֵי כֵן בְּאַרְבַּעַה עֶשֶׂר מִתְקַנֵּי גְרַמְיֵיהוּ בשביל זה ב"ד ישראל מתקנים עצמם על ידי תשובה, וּמְבַעְרֵי חֲמֵץ מִבִּינֵיהוּ ומבערים את החמץ מביניהם, שהוא סוד הזכר דקליפה שצריך לבערו מתוכנו, וזה הוא הכנה לקשט את הכלה לצורך היחוד של ליל פסח, וְעֵיילֵי בְּרְשׁוּתָא קְדִישָׁא ונכנסים ברשות הקדושה, להיות מבני ביתה של השכינה, וּכְדִין מִתְעַטְרֵי חֲתָן וְכֹלָה בְּעַטְרֵי דְאִמָּא עֲלָאָה ואז בליל פסח מתעטרים

ע"ט

דאם אויפראמען דעם חמץ איז דער סוד ביטול הסטרא אחרא

דער טעם פארנוואס די תורה האט אנגעהויבן דעם ענין פונעם יום טוב פסח אינעם פערצנטן טאג, און גישט אינעם פופצנטן טאג וואס דעמאלטס איז דער עיקר יום טוב, האבן מיר דאך געלערנט דעם טעם דערפון, ווייל דעמאלטס זענען די אידן מבטל דעם חמץ און דעם זייערטייג, וואס זיי זענען דער סוד פון די ספירות דקליפה וואס די אידן זענען מבטל זייער כח אינעם פערצנטן טאג אין ניסן פון זעקס שעה אין טאג און ווייטער נאך איידער מען שׂעֶכֶט דעם קרבן פסח, און דורכדעם גייען די אידן אוועק און ווערן דערהויבן פונעם רשות פון די סטרא אחרא צופיסקלעך, ביז זיי ווערן אויסקערטן פון אים אינגאנצן, און גלייך דערנאך ווערן זיי פאראייניגט מיט די מצה וועלכע איז דער סוד המלכות, וואס זי איז דעם הייליגן געבינד, וואס אלע פרצופי האצילות ווערן געקניפט און זענען משפיע דורך איר [וכו'].

עם שטייט אין פסוק "לכל בני ישראל לדורותם", ווייל ביז זעצט זייענדיג אין מצרים זענען די אידן געווען פארזינגען צווישן די קליפות, אבער פון זעצט און ווייטער, דאס הייסט פון די נאכט פון יציאת מצרים און ווייטער, זענען די אידן געווארן אנגעהאלטן, אין אנהייב מיט א קליינעם אנהאלטינג, און דערנאך זענען זיי געווארן אנגעקניפט מיט א שטארקן קניף, מיטן קשר פונעם הייליגן שם הוי"ה, און זיי זענען ארויסגעגאנגען פון דעם רשות פון די סטרא אחרא, דעריבער אינעם פערצנטן טאג טוען זיך די אידן אנרעכטן דורך תשובה, און זיי ראמען אויס דעם חמץ פון צווישן זיי, וואס דאס איז דער סוד פונעם זכר דקליפה וואס מען דארף אים אויפראמען פון צווישן אונז, און דאס איז אן אנגרייטונג צו פאצירן די בלה פארן יחוד פון פסח ביינאכט, און מען גייט אריין אינעם רשות הקדושה, צו זיין פון די הויזגעזינד פון די שכינה, און דעמאלטס אים פסח ביינאכט ווערן פאקרוינט דער חתן און די בלה, וואס זיי זענען דעם סוד פון קודשא בריך הוא ושכינתיה, מיט

חתן וכלה, שהם סוד קוב"ה ושכינתיה בעטרות של אימא עלאה, וּבְעֵי פֶר נֶשׁ לְאַחְזָא גְרַמְיָה דְאִיהוּ פֶר חוֹרִין ובליל פסח צריך האדם להראות את עצמו שהוא בן חורין, כדברי בעל ההגדה, חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, וטעם הדבר כדי להיות מרכבה לקוב"ה ושכינתיה.

(אמור דף צה ע"א-ע"ב, ובביאורינו כרך יא עמ' תצד-תצח)

המועד הוא האורח של ישראל ממקור עליון

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְיִשְׂרָאֵל לְתַתָּא חֲדָאן בְּהַנִּי מוֹעֲדֵיָא בא וראה, בשעה שישראל למטה שמחים באלו המועדים, וּמְשַׁבְּחִין שְׁבַחָא לְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא ומשבחים שבחים להקב"ה, מְסַדְרִין פְּתוּרֵי ועורכים השלחנות, מְתַקְנֵי גְרַמְיָהוּ בְּמַאֲנֵי יָקָר ומתקנים ומקשטים עצמם בבגדי כבוד, או מְלַאכֵי עֲלָאֵי אֲמָרִין המלאכים העליונים אומרים, מַה טִּיבָן דְיִשְׂרָאֵל בְּכַף מַה הטעם שישראל שמחים כל כך, קֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר הקב"ה אומר אל המלאכים, אוּשְׁפִיזָא עֲלָאָה אֵית לֹון יוֹמָא דָּא אורח יקר יש להם ביום הזה, אֲמָרֵי המלאכים אומרים להקב"ה, וְלָאוּ דִילָךְ הוּא וכי אין האורח הזה שלך, הלא ביום זה נמשך לך שפע מוחין מִהֵהוּא אֲתֵר דְאֲקָרֵי קֻדְשׁ ממקום שהוא הנקרא קדש, דִּהֵינּוּ מחכמה, אָמַר לֹון אמר להם הקב"ה, וְכִי יִשְׂרָאֵל לָאוּ קֻדְשׁ נִינְהוּ וכי ישראל הם אינם קדש, וְאֲקָרוּן קֻדְשׁ וכי אינם נקראים קדש, כלומר הלא גם ישראל נקראים קדש, לִכֵּן לֹון אֲתַחֲזִי לְזַמְנָא אוּשְׁפִיזָא דִּילֵי להם ראוי להזמין את האורח שלי, כלומר לכן יש בהם כח לקדש את המועדים, מִב' טַעמִים, חַד מְסַטְרָא דִּילֵי אחד מצדי דִּהֵינּוּ מצד בחינת התפארת, דִּהָא אֵינּוּן דְּבִקִּים בִּי לפי שהם דבקים בי, וְחַד מְסַטְרָא דְקֻדְשׁ ואחד מצד הקדש שהוא בחינת חכמה, דְּכִתִּיב קֻדְשׁ יִשְׂרָאֵל לִיהוּ"ה הרי ישראל נקראים קדש, הוֹאִיל וְיִשְׂרָאֵל אֲקָרוּן קֻדְשׁ הוֹאִיל וישראל נקראים קדש, לִכֵּן אוּשְׁפִיזָא דִּלְהוֹן הוּא וְדָאֵי זה המועד הוא האורח שלהם ודאי, בְּגִין דְּזַמְיֵנוּ דִּהָאֵי אוּשְׁפִיזָא מְקֻדְשׁ הוּא לפי שהזמנת זה האורח, הוּא מחכמה הנקרא קדש, דְּכִתִּיב מְקַרְאֵי קֻדְשׁ מזומנים מקדש, פְּתַחוּ פְּלַחוּ פְּתַחוּ כל המלאכים, וְאָמְרוּ אֲשֶׁרֵי הָעַם שְׂפָכָה לוֹ.

(אמור דף צד ע"א, ובביאורינו כרך יא עמ' תעט)

ע"ט

דְּאִךְ גְּעֻזִינָן צוּ דִּי בְּחִינַת קוּב"ה שְׁפַע מוֹחִין פּוֹן יַעֲנֵם אָרְט וְעוֹלְכֶעֶר וְעֶרְט אֲנִיגְעֶרופֿן "קֻדְשׁ", דָּאם הֵיִסְט פּוֹן חֲכָמָה, זְאָנְט דֶּער אוֹיבְּעֶרשְׁטֶער צוּ זײ, און צִינְדֶּען יַעֲנֵעֵן דִּי אִידֵן נִישְׁט קֻדְשׁ, און וְעֶרְן זײ דֶּען נִישְׁט אֲנִיגְעֶרופֿן קֻדְשׁ, דָּאם הֵיִסְט, דִּי אִידֵן וְעֶרְן דְּאִךְ אוֹיף אֲנִיגְעֶרופֿן קֻדְשׁ, דֶּערִיבְּעֶר אִיז פֿאַסִיג פֿאַר זײ צו לֹאדֶּענֶען מִיִּין גֶּאָסְט, דָּאם הֵיִסְט, דֶּערִיבְּעֶר הָאָבֿן זײ דָּעם פֿחַ צו הֵיִלִּיגֵן דִּי יָמִים טוֹבִים, וְעוֹגֵן צוֹוִי טַעמִים, אֵיִינְס, פּוֹן מִיִּין זײט דָּאם הֵיִסְט פּוֹנֶעם זײט פּוֹן דִּי בְּחִינָה פּוֹן תְּפָאָרֶת, ווייל זײ יַעֲנֵעֵן פֿאַהֲאָפֿטֵן אִין מִיר, און אֵיִינְס פּוֹנֶעם זײט פּוֹן קֻדְשׁ דָּאם הֵיִסְט דִּי בְּחִינָה פּוֹן חֲכָמָה, ווייל עֵס שְׁטִיִּיט אִין פֿסוּק "קֻדְשׁ יִשְׂרָאֵל לֵה", עֵט מֶעֵן אִז דִּי אִידֵן וְעֶרְן אֲנִיגְעֶרופֿן קֻדְשׁ, און וויבֹאֵלֶד דִּי אִידֵן וְעֶרְן אֲנִיגְעֶרופֿן קֻדְשׁ, דֶּערִיבְּעֶר אִיז דֶּער יוֹם טוֹב זִיכֶּער זײַער גֶּאָסְט, ווייל דָּאם לֹאדֶּענֶען דָּעם גֶּאָסְט, אִיז פּוֹן בְּחִינַת חֲכָמָה וְעוֹלְכֶע וְעֶרְט אֲנִיגְעֶרופֿן קֻדְשׁ, אִזוּ ווי עֵס שְׁטִיִּיט אִין פֿסוּק "מְקַרְאֵי קֻדְשׁ", זײ יַעֲנֵעֵן גְּעֻלְאָרְנֵט פּוֹן קֻדְשׁ, הָאָבֿן אֲלֶע מְלָאכִים אֲנִיגְעֶהוּיבֿן, און גְּעוֹאֲנֵט "אֲשֶׁרֵי הָעַם שְׂפָכָה לוֹ", וואוּיל אִיז דֶּער פֿאַלֶק וואָס אִזוּ אִיז צו אִים.

קרוינען פון די אימא עלאה, און אום פסח ביינאכט דארף זיך דער מענטש ווייזן אז ער איז א פרייער מענטש, אזוי ווי די ווערטער פונעם בעל התהגדה, "חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים", א מענטש דארף זיך זען אזוי ווי ער אליין איז ארויסגעגאנגען פון מצרים, און דער טעם פון די זאך איז פרי צו זיין א מרפכה פאר קודשא בריך הוא ושכינתיה.

דער יום טוב איז דער גאסט פון די אידן ממקור עליון

קוּם און זע, אינדערציט וואס די אידן אונטן פרייען זיך מיט די ימים טובים, און זיי לויבן לויב צום אויבערשטן, און זיי רעכטן אן די טישן, און זיי גרייטן זיך אן און פאצירן זיך מיט בכבוד'יגע קליידער, דעמאלטס זאגן די מלאכים פון אויבן, וואס איז דער טעם וואס די אידן פרייען זיך אזוי, זאגט דער אויבערשטער צו די מלאכים, זיי האבן א טייערן גאסט אינעם היינטיגן טאג, זאגן די מלאכים צום אויבערשטן, און צידען איז דער גאסט נישט דיינער, אין דעם טאג ווערט

השבח להשי"ת לעתיד יהיה כמו השבח שבלי"ל הסדר

אמר רבי יצחק, חֲדוּתָא וְשִׁירָתָא זְמִינִין יִשְׂרָאֵל לְשִׁבְחָא לְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שִׁירָה בְּשִׂמְחָה עֲתִידִים יִשְׂרָאֵל לְשִׁבְחָא לְהַקְבִּי, דְּהֵינּוּ לְעֵתִיד לְבָא שְׂתֵּהִי שִׂמְחָה שְׁלִימָה עַל יְדֵי יַחֲדוּת הַעֲלִיּוֹן שֶׁל קוֹב"ה וְשִׂכְנֵיתִיה, פְּהֵאֵי שְׁבִיחָא דְּמִשְׁבְּחֵי יִשְׂרָאֵל בְּלִילֵי דְּפִסְחָא כְּאוֹתוֹ הַשְּׁבִיחַ שֶׁמִּשְׁבַּחִים יִשְׂרָאֵל בְּלִיל פֶּסַח, דְּכִנְסֵת יִשְׂרָאֵל אֶתְקַדְּשֵׁת בְּקִדּוּשָׁא דְּמִלְפָּא שְׁכַנְסָת יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה מִתְקַדְּשֵׁת בְּקִדּוּשֵׁת הַמֶּלֶךְ, הִדָּא הוּא דְּכִתִּיב זֶהוּ שְׂכֻנֹּב הַשִּׁיר יִהְיֶה לָכֶם לְעֵתִיד לְבֹא בְּלִיל הַתְּקֵדֶשׁ חָג הֵינּוּ בְּלִיל הַתְּקֵדֶשׁ חָג דִּי יִקָּא שְׂאוּ יֵשׁ יַחֲדוּ עֲלִיּוֹן שְׁלָא עַל יְדֵי מַעֲשֵׂינוּ אֲלָא בְּרִצּוֹן הַמַּאֲצִיל הַעֲלִיּוֹן, וְכֵן יִהְיֶה לְעֵתִיד לְבֹא בְּב"א.

שחיטת קרבן הפסח וצלייתו סוד הכנעת הסמ"א

בְּהוּא זְמַנָּא עֲרַב פֶּסַח הָוָה בְּאוֹתוֹ הַזֶּמֶן שֶׁשְׁלַחָה רְבִקָּה אֶת יַעֲקֹב לְקַחַת שְׁנֵי גִדְיֵי עִזִּים כְּדֵי לְעַשׂוֹת מִטְעָמִים לְיִצְחָק הִיָּה עֲרַב פֶּסַח, וְכַעֲי יֵצֵר הָרַע לְאַתְּבַעְרָא שְׂאוּ צִרִיךְ לְבַעַר אֶת הַיֵּצֵר הָרַע שֶׁהוּא הַסְּמ"מ שְׂרוּ שֶׁל עֲשׂוּ שֶׁהוּא סוּד הַחֶמֶץ, וְכֵן כָּל עֵינִין שְׁחִיטַת הַפֶּסַח וְצִלְיֵיתוֹ הִיָּה כְּדֵי לְהַכְנִיעַ אֶת הַנַּחֲשׁ, וְלְשִׁלְטָאָה סִיְהָרָא רְזָא דְּמִהִימְנוּתָא וְלִהְשִׁיט אֶת הַשְּׂכִינָה שֶׁהִיא סוּד הָאֲמוּנָה, וְעַל דָּא עֲבַדַּת תְּרֵי תַבְשִׁילִין וְעַל כֵּן עֲשֵׂתָה רְבִקָּה ב' תַּבְשִׁילִין אֶחָד לְקַרְבָּן פֶּסַח לְבַעַר אֶת הַסְּמ"מ מִן הָעוֹלָם, וְהִב' לְקַרְבָּן חֲגִיגָה לְחוּג עִם הַשְּׂכִינָה וְלִהְתַּדְּבֵק עִמָּה כְּדֵי שֶׁהִיא תִשְׁפִּיעַ אֶת בְּרוּכֹתֶיהָ וְיִתְבַּרַךְ יַעֲקֹב מִפִּיהָ.

בימי הפסח נכנסו ישראל לרשות הקדושה

אמר רבי יהודה שאל מרבי אבא אי הכי בשלמא אם הטעם של איסור אכילת חמץ בפסח היה משום ויאפו את הבצק עוגות מצות ולא חמץ, היה ראוי לאסור חמץ רק בימי צאתם ממצרים לזכור את הנס, אבל לדידך שאמרת שהשאור ומחמצת וחמץ רומזות על ג' קליפות שיצאו ישראל מרשותם ולא חזרו להשתעבד עוד תחת ידם

ע"ט

איז געווען ערב פסח, וואס דעמאלטס דארף מען אויפראמען דעם יצר הרע וואס ער איז דער סמ"ד מ"ם דער שר פון עשו וואס ער איז דער סוד פון חמץ, און אזוי איז דאס גאנצע ענין פון שעכטן דעם קרבן פסח און עס בראטן, דאס איז פרי צו אונטערטעניגן דעם שלאנג, און צו מאכן געוועלטליגן די שכינה וואס זי איז דער סוד פון אמונה, און דערפער האט רבקה צוויי ערליי געקעכטס, איינס פארן קרבן פסח, צו אויפראמען דעם סמ"ד מ"ם פון דער וועלט, און דאס צווייטע פאר קרבן חגיגה, צו פייערן מיט די שכינה און זיך צו באהעפטן מיט איר, פרי זי זאל משפיע זיין אירע ברכות און יעקב וועט געבענטשט ווערן פון איר מויל.

אין די טעג פון פסח זענען די אידן אריינגעגאנגען לרשות הקדושה

רבי יהודה האט געפרעגט פון רבי אבא, גאנץ גוט איז אויב דער טעם פון דעם איסור צו עסן חמץ אום פסח איז וועגן דעם אז די אידן האבן געפאקן דעם טייג אויף מצות און נישט חמץ, וואלט געפאסט צו פארפאטן דעם חמץ נאר אין די טעג ווען זיי זענען ארויסגעגאנגען פון מצרים פרי צו געדענקען דעם נס, אפער לויט דיר וואס

דער לויב צום אויבערשטן לעתיד וועט זיין אזוי ווי די לויב פונעם סדר נאכט

רבי יצחק האט געזאגט, א געזאנג מיט פרייד וועלן די אידן לויבן צום אויבערשטן, דאס הייסט אז לעתיד לבא וועט זיין א פולשטענדיגע שמחה דורכן יחוד העליון פון קודשא בריך הוא ושכינתיה, אזוי ווי דער לויב וואס די אידן לויבן אינעם נאכט פון פסח, ווייל כנסת ישראל וואס זי איז די שכינה ווערט געהייליגט דעמאלטס מיטן הייליגקייט פונעם קעניג, דאס איז וואס עס שטייט אין פסוק "השיר יהיה לכם", דאס געזאנג וועט זיין פאר אייך לעתיד לבוא, "כליל התקדש חג", דאס הייסט, דוקא אזוי ווי די נאכט וואס עס ווערט געהייליגט דער יום טוב פסח, וואס דעמאלטס איז דא א יחוד עליון נישט דורך אונזערע מעשים נאר מיטן ווילן פונעם מאציל העליון, און אזוי וועט זיין לעתיד לבוא במהרה במינו אמן.

דאס שעכטן און בראטן פונעם קרבן פסח. איז דער סוד הכנעת הספרא אחרא

אין יענעם צייט וואס רבקה האט געשיקט יעקב צו געמען די צוויי יונגע ציגן פרי צו מאכן גוטע עסן פאר יצחק,

לעולם, אם כן פל ימי שתא נמי כל ימות השנה גם כן לא יאכלו שאור וחמץ כמו שנאסרו כמה מאכלים שעל ידם מתדבקים בחיצונים, אמאי שבעת יומין למה נאסר אכילת שאור וחמץ רק שבעת ימים דכתיב שבעת ימים שאור לא ימצא בכתובכם הרי שבעת ימים ולא יתיר שהתורה אסרה חמץ רק שבעה ימים ולא יותר, אמר ליה רבי אבא רבי יהודה, פל זמנא דאתחייב בר נש לאתחזאה גרמיה בן חורין הכי אצטריך כל זמן דהיינו שבעת ימי הפסח שאדם חייב להראות את עצמו בן חורין צריך להזהר מאכילת חמץ, פל זמנא דלא אתחייב לא אצטריך אבל כל השנה שאינו חייב להראות את עצמו בן חורין אין צריך להזהר מאכילת חמץ.

למלכא דעבד לחד בר נש רופינוס משל למלך שעשה לאדם אחד שר גדול, פל אינון יומין דסליק להאי דרגא, חדי ולביש לבושי יקר כל אותם הימים שעלה לאותה המדרגה והשררה היה שמח ולבש לבושי כבוד, לכתר לא אצטריך אבל אחר עבור ימי השמחה שוב אין צריך ללבוש בגדי כבוד, לשתא אחרא נטיר אינון יומין דסליק ליקירו דא ולבש אינון לבושי וכן פל שתא ושתא לשנה האחרת שמר אותם הימים שעלה לגדולה ולבש אותם הלבושים וכן בכל שנה ושנה אבל לא יותר.

פהאי גוונא ישראל כעין זה הוא לבני ישראל פתיב שבעת ימים שאור לא ימצא לפי שאלו הימים דאינון יומי חדוונא, יומין דסליקו ליקרא דא ונפקו משעבודא אחרא שהם ימי חדוה, ימים שעלו ישראל לגדולה ויצאו משעבוד של הסטרא אחרא, ובגין פה נטרין בכל שתא ושתא יומין דסליקו להאי יקר ונפקו מרשותא אחרא ועאלו ברשותא קדישא ועל כן שומרים ישראל בכל שנה ושנה אלו הימים שעלו לאותה הגדולה והכבוד ויצאו מרשות אחרת ונכנסו לרשות הקדושה ועל דא כתיב שבעת ימים מצות תאכלו אבל שאר ימות השנה אין לנו צריכים להראות ענין החירות כלל.

ע"ט

א מענטש פאר א גרויסן האר, די אלע טעג וואס ער איז דערהויבן געווארן צו יענעם שטאנד און הערשאפט, איז ער געווען פרייליך און ער האט אנגעטון פכבוד'יגע קליידער, אבער נאכדעם וואס די טעג פון פרייד זענען דורכגעגאנגען דארף ער שוין נישט אנטון פכבוד'יגע קליידער, צום קומענדיגן יאר האט ער אפגעהיטן די טעג וואס ער איז דערהויבן געווארן, און ער האט אנגעטון יענע קליידער, און אזוי ווייטער יעדע יאר, אבער נישט מער ווי די טעג.

אזוי איז אויך פאר די אידישע קינדער, שטייט אין פסוק שבעת ימים שאור לא ימצא, וויבאלד די טעג זענען טעג פון פרייד, טעג וואס די אידן זענען דערהויבן געווארן און זענען ארויסגעגאנגען פונעם אונטערטעניגונג פון די סטרא אחרא, און דעריבער היטן די אידן יעדע יאר די טעג וואס זיי זענען דערהויבן געווארן צו די גרויסקייט און פבוד און זענען ארויסגעגאנגען פון אן אנדער רשות און זענען אריינגעגאנגען צום רשות הקדושה, און דעריבער שטייט אין פסוק "שבעת ימים מצות תאכלו", אבער די אנדערע טעג פונעם יאר דארפן מיר בכלל נישט ווייזן דעם ענין פון פרייהייט.

די האסט געזאגט אז דאס זויערטייג און חמץ ווייזט אויף די דריי קליפות וואס די אידן זענען ארויסגעגאנגען פון זייער רשות און זענען מער קיינמאל נישט צוריקגעגאנגען זיך צו אונטערטעניגן אונטער זייער האנט, אויב אזוי, זאל מען אויך א גאנץ יאר נישט עסן זויערטייג און חמץ, אזוי ווי פארשידענע עסנווארג זענען פארבאטן געווארן וויבאלד דורך זיי ווערט מען באהאפטן אין די חיצונים, און פארוואס איז דאס עסן זויערטייג און חמץ פארבאטן געווארן נאר זיבן טעג און נישט מער, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק "שבעת ימים שאור לא ימצא בכתובכם", זיבן טעג זאל קיין זויערטייג נישט געפינען ווערן אין אייערע הייזער, זעט מען דאך אז די תורה האט פארבאטן חמץ נאר זיבן טעג און נישט מער, האט רבי אבא געזאגט צו רבי יהודה, די גאנצע צייט, דאס הייסט די זיבן טעג פון פסח, וואס דער מענטש דארף זיך ווייזן א פרייער מענטש, דארף ער אכט געבן נישט צו עסן חמץ, אבער די גאנצע יאר וואס ער איז נישט מחויב זיך צו ווייזן א פרייער מענטש דארף ער נישט אכט געבן פון עסן חמץ.

דאס איז געגליבן צו א קעניג וועלכער האט געמאכט עפעס

הנזהר ממהו חמץ נשמר מקטרוגי היצה"ר

המשיך רבי שמעון את דבריו ואמר רַעֲיָא מְהִימְנָא הנה מֵאֲרֵי דְפִסְחָא ישראל שהם בעלים המקיימים את מצות חג הפסח שהוא בחסד כדלקמן, שמשם הוא סוד הגאולה כמ"ש הושיעה לו ימינו, בְּזִמְנָא דְשְׁלִיט עֲלֵיהּ לֵיל שְׁמוֹרִים בזמן ששולט עליהם ליל שמורים, שהיא השכינה שהיא שמורה לבעלה מאחיות החיצונים, ובעוד ישראל בגלות הדומה ללילה פִּלְהוּ צְרִיכִים לְמַהוּי שְׁמוֹרִים וּנְטוֹרִים מִחֻמֵּץ וּשְׂאֹר כולם צריכים להיות שמורים וזהירים מחמץ ושאר, ר"ל שכל אחד צריך לשמור את עצמו מחמץ שהוא הס"מ, ומשאר שהיא הלילי"ת, בְּכָל שְׁהוּא אפילו מכל שהוא, כי על ידי חטא קל יכולים להתדבק בהם, וְכָל מְאֲכָלִים וּמִשְׁקִים פִּלְהוּ נְטוֹרִין שצריך לשמור את כל המאכלים והמשקים שלא יתערב בהם משהו חמץ, וּמֵאֵן דְּנִטְר לֹון מִחֻמֵּץ וּשְׂאֹר ומי ששומר את המאכלים והמשקים ממהו חמץ ושאר, על ידי כן הוא נשמר ממהו חמץ, וגם גּוֹפִיָּה אִיהוּ נְטִיר מִיִּצְר הָרַע לְתַפְא גופו הוא שמור מיצר הרע למטה, שלא יתגבר עליו ולא יקטרג עליו להענישו בעולם הזה, וּנְשִׁמְתָא לְעִילָא וּנְשִׁמְתוּ שמורה למעלה שינצל מן הגיהנם וממלאכי חבלה, וְאִתְמַר בֵּיהּ וּנְאָמַר בּוּ לֹא יְגוֹרְךָ רַע שאין סטרא אחרא שולט עליו להחטיאו, בְּגִין דְּהָא אִתְעֵבִיד גּוֹפִיָּה קִדְשׁ לפי שנעשה גופו קדש, על ידי שמקדש את עצמו באכילתו, וּנְשִׁמְתִּיהּ קִדְשׁ קִדְשִׁים וּנְשִׁמְתוּ נעשית קדש קדשים, כי נמשך עליה שפע משורשה שבבינה הנקראת קדש קדשים, כי שם הוא שורש הנשמות, וְאִתְמַר בְּיִצְר הָרַע וּנְאָמַר בִּיצֵר הָרַע, וְכָל זֶר לֹא יֵאכַל קִדְשׁ ר"ל מאחר שזה האדם קידש את גופו, אין יצר הרע שולט עליו להחטיאו [וכו'].

פִּסְחָא דְרֻעָא יְמִינָא דְאַבְרָהָם חג הפסח הוא בזרוע הימין שהוא חסד של אברהם, פִּסְפָּה מְזוּקָק והחסד הוא בחינת כסף מזוקק, לפי שאין אחיזה להחיצונים בחסד. (כי תצא דף רפב ע"ב, ובכיאורינו כרך טו עמ' שכט - של)

ע"ט

ווער עס געבט אכטונג פון א משהו חמץ.
דער ווערט אפגעהיטן פון די קטרוגים פונעם
יצר הרע

הָאֵם רַבִּי שְׁמֵעוֹן פֶּאָרְגֶעוועט זיינע רייד און געזאגט, געמרייער פאסטויד, אָט די אידן וואס זיי זענען דער פֶּעל הַבֵּית וואס זיי זענען מְקַיִם די מצות פונעם יום טוב פֶּסַח וואס איז אין בְּחִינַת חֶסֶד אזוי ווי עס וועט שטיין ווייטער, וואס פון דאָרט איז דער סוד הַגְּאֻלָּה, אזוי ווי עס שטייט אין פֶּסוּק "הוֹשִׁיעָה לּוֹ יְמִינוּ", אַיִנְדערצייט וואס ער הערשט אויף זיי די "לֵיל שְׁמוֹרִים", וואס זי איז די שְׂכִינָה וואס זי איז אָפֿגעהיטן פֶּאָר איר מאן פון דאָס אָנְהאַלְטונג פון די חיצונים, און ווילאנג די אידן זענען אין גלות וועלכע איז געגליבן אזוי ווי די נאָכט, מוז יעדער זיין אָפֿגעהיטן און געוואַרנט פון חֻמֵּץ און זויערטייג, דאָס הייסט, אז יעדער איינער דאָרף זיך אָכט געבן פון חֻמֵּץ וואס דאָס איז דער סִּמְךָ מ"ס, און פון זויערטייג וואס זי איז די לילי"ת, אפילו מוט א פֶּל שְׁהוּא, ווייל דירף א גרינגע זינד קען מען ווערן פֶּאָהאַפֿטן אין זיי, און מען דאָרף אָפֿהיטן אַלע עסנוואַרג און געטראַנקען אז עס זאל זיך נישט אויסמישן אין זיי אפילו א משהו חמץ, און ווער עס היט די עסנוואַרג און די געטראַנקען אפילו פון א משהו חמץ און זויערטייג, דורכדעם ווערט ער

אָפֿגעהיטן פון א משהו חמץ, און אויך זיין גוף איז אָפֿגעהיטן פונעם יצר הרע אונטן, אז ער זאל זיך נישט שטאַרקן אַיִפֶּער אים און ער זאל אים נישט פֶּאַשולדיגן אים צו פֶּאַשטראָפֿן אויף דער וועלט, און זיין נשמה איז אָפֿגעהיטן אויבן אז ער זאל ווערן געראטעוועט פונעם גיהנם און פון די מלאכי חבלה, און אויף אים איז געזאגט געווארן "לֹא יְגוֹרְךָ רַע", ווייל די סטרא אחרא געוועלטיגט נישט אויף אים צו אים מאכן זינדיגן, ווייל זיין גוף ווערט הייליג, דורכדעם וואס ער הייליגט זיך אין זיין עָסוּ, און זיין נשמה ווערט קדש קדשים, ווייל עס ווערט געצויגן אויף איר א שפע פון איר שורש וואס איז אין בְּחִינַת בֵּינָה וועלכע ווערט אָנגערופֿן קִדְשׁ קִדְשִׁים, ווייל דאָרט איז דער שורש פון די נשמות, און אויבן יצר הרע איז געזאגט געווארן "וְכָל זֶר לֹא יֵאכַל קִדְשׁ", דאָס הייסט, וויבאלד דער מענטש האט געהייליגט זיין גוף, מוט דער יצר הרע נישט געוועלטיגן אויף אים צו אים מאכן זינדיגן [וכו'].

דער יום טוב פֶּסַח איז די בְּחִינָה פון דעם רַעְכָּטן אָרַעם וואס דאָס איז חֶסֶד פון אַבְרָהָם, און דאָס חֶסֶד איז א בְּחִינָה פון אויסגעלייטערטע זילפֶּער, וויבאלד די חיצונים האָבן נישט קיין אָנְהאַלְטונג אין חֶסֶד.

המצה, רפואה רוחנית ונקיון הדעת

לְמַלְפָּא דְהָהּ לִיה בַּר יַחֲדָאִי וְחֻלְשׁ מִשַּׁל לַמֶּלֶךְ שֶׁהִיא לוֹ בֶּן יַחֲדֵי וְנַחֲלָה, יוֹמָא חַד הָהּ תְּאִיב לְמִיכַל יוֹם אַחַד הִיא מִתְּאוּה לֹאכּוּל, אָמְרוּ, יִיכּוּל בְּרִיה דְּמִלְפָּא מִיכְלָא דְאַסְוֹתָא דָּא אִמְרוּ הַרּוּפָאִים יֹאכַל בְּנוֹ שַׁל הַמֶּלֶךְ מֵאֵכַל שַׁל רְפוּאָה, וְעַד דְּיִיכּוּל לִיה לֹא יִשְׁתַּפַּח מִיכְלָא וּמְזוּנָא אַחְרָא בְּבִיתָא וּבּוֹמֵן שִׂיאַכַּל אוֹתוֹ לֹא יִמְצֵא שׁוּם מֵאֵכַל וּמְזוּן אַחַר בֵּית, עֲבַדוּ הָכִי עֲשׂו כּוּן, פִּינּוֹן דְּאָכַל הָהּוּא אַסְוֹתָא כִּיּוֹן שִׂיאַכַּל הַבֵּן אֵת מֵאֵכַל הַרְפוּאָה, אָמַר, מִפְּאֵן וְלִהְלָאָה יִיכּוּל כָּל מַה דְּאִיהוּ תְּאִיב, וְלֹא יִכִּיל לְנֻזְקָא לִיה אִמַר הַמֶּלֶךְ, מִכַּאֵן וְאִילַךְ יֹאכַל כָּל מַה שֶּׁמִּתְּאוּה וְלֹא יוּכַל לְהַזִּיק לוֹ.

וְהַנִּמְשַׁל הוּא פֶּן, כִּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם כְּשִׂיצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם לֹא הָיָה יְדַעֵי עֲקָרָא וְרִזָּא דְמִהִימְנוּתָא לֹא הָיוּ יוֹדְעִים עֵיקַר וְסוּד הָאִמוּנָה, אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִטְעֵמוּן יִשְׂרָאֵל אַסְוֹתָא אִמַר הַקְּבִ"ה יִטְעֵמוּ יִשְׂרָאֵל אֵת הַמִּצְהָ שֶׁהִיא רְפוּאָה מִדְּעוֹת כּוֹזְבוֹת וְעַבּוּדָה זֵרוֹת שֶׁעֲבָדוּ בְּמִצְרַיִם, וְסִגּוּלְתָהּ לְקַבֵּל עֲלֵיו אִמוּנָה שְׁלִימָה וְעוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם וְעוֹל הַמִּצְוֹת, וְעַד דְּיִיכְלוּן אַסְוֹתָא דָּא לֹא יִתְחַזֵּי לְהוֹן מִיכְלָא אַחְרָא וְעַד שִׂיאַכּוּל רְפוּאָה זֵו שַׁל הַמִּצְהָ לֹא יִרְאֶה לְהֵם מֵאֵכַל אַחַר דְּהִינּוּ חֻמְץ, לִכֵּן נֹאסֵר הַחֻמְץ בְּפִסַּח בְּכַל יִרְאָה וּבְכַל יִמְצֵא, פִּינּוֹן דְּאָכְלוּ מִצְהָ דְּאִיהִי אַסְוֹתָא כִּיּוֹן שִׂיאַכּוּל אֵת מִצְהָ שֶׁהִיא הַרְפוּאָה לְהַתְּרַפּוּת מִכָּל תַּחֲלוּאֵי דְּעוֹת מְשׁוּבָשׁוֹת שֶׁל מִצְרַיִם, וְעוֹד שֶׁהוּא מְסוּגַל לְמִיַּעַל וְלְמַנְדַּע בְּרִזָּא דְמִהִימְנוּתָא לִיכְנֵס וְלִדְעַת עַל יְדֵי הַמִּצְהָ בְּסוּד הָאִמוּנָה שֶׁהִיא קַבְּלַת עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם, אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִפְּאֵן וְלִהְלָאָה אֲתַחַזֵּי לוֹן חֻמְץ וְיִיכְלוּן לִיה דְּהָא לֹא יִכִּיל לְנֻזְקָא לוֹן אִמַר הַקְּבִ"ה מִכַּאֵן וְאִילַךְ רֹאוּי לְהֵם הַחֻמְץ וְיֹאכְלוּ אוֹתוֹ כִּי כִּבֵּר לֹא יוּכַל לְהַזִּיק לְהֵם, לְפִי שֶׁבְּפִסַּח שֶׁהִיוּ עֲדִיין חוֹלִים בְּתַחֲלוּאֵי מִצְרַיִם אִז אִם יֹאכְלוּ חֻמְץ יַעֲרֹרוּ אֵת כַּח הַקְּלִיפּוֹת, לִכֵּן הָיוּ צְרִיכִים לְהַבְדִּיל מִמֶּנּוּ, אֲבָל אַחַר שֶׁנִּתְרַפְּאוּ יִשְׂרָאֵל ע"י אֲכִילַת הַמִּצְהָ שׁוֹב לֹא יִזִּיק לְהֵם הַחֻמְץ וְאִין טַעַם לְאִסוּר אֲכִילַתוֹ.

ע"ט

זִיד אִמוּנָה שְׁלִימָה אִין קַבְּלַת עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם אִין דַּעַם עוֹל הַמִּצְוֹת, אִין וְיִלְאָנָּה זִי וְעוֹלָן עֲסֵן דַּעַם הִיילוּנָּה פּוֹן דִּי מִצְהָ זָאל זִיד גִּישְׁט גַּעפִּינְען בִּי זִי קִיין אַנְדֵּר עֲסִנּוּאָרְג, דָּאס הִיִּסְט חֻמְץ, דַּעֲרִיפֵר אִין דַּעֲר חֻמְץ פֶּאָרְבֵּאָטן גַּעוּוֹאָרן אִום פֶּסַח, צו גַּעוּנֵן אַדֵּר גַּעפִּינְען וְעוֹרן, אִין וְיִ נָאָר זִי הֵאָבן שׁוֹין גַּענְעֵסן דִּי מִצְהָ וְוֹאס זִי אִין דִּי הִיילוּנָּה גַּעֲהִיילְט צו וְעוֹרן פּוֹן אֵלַע קַרְעֵנָּק פּוֹן דִּי פֶּאָרְגֵרִיזְטֵע וְוִיסְנִשְׁאָפְטֵן פּוֹן מִצְרַיִם, אִין נֶאָכְמֵר דַּעֲרָפּוֹן אִין עֵס מְסוּגַל אוֹיף צו אַרִיִּיגִיין אִין וְוִיסֵן דוּרְכֵן מִצְהָ אִינְעֵם סוּד פּוֹן אִמוּנָה וְוֹאס דָּאס מִיִּינְט קַבְּלַת עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם, זָאגְט דַּעֲר אוֹיפֶּרֶשְׁמֵר, פּוֹן יַעֲצֵט אִין וְוִיִּטֵּר אִין שׁוֹין פֶּאָסִיג פֶּאָר זִי דַּעֲר חֻמְץ אִין זִי קַענְען עֵס עֲסֵן וְוִיבֵאלְד עֵס קַען זִי שׁוֹין גִּישְׁט שְׁעֲרִיגֵן, וְוִיבֵאלְד אִום פֶּסַח וְעוֹן זִי זַענְען נָאָד גַּעוּנֵן קַרְאָנָּק מִיט דִּי קַרְעֵנָּק פּוֹן מִצְרַיִם, דַּעֲמֵאָלְטס אוֹיב וְעוֹלָן זִי עֲסֵן חֻמְץ וְעוֹלָן זִי עֲרוּעֵקוֹן דַּעַם כַּח פּוֹן דִּי קְלִיפּוֹת, דַּעֲרִיפֵר הֵאָבן זִי זִיד גַּעמּוּזֵט אָפְשִׁיידִן דַּעֲרָפּוֹן, אָבֵר נֶאָכְדַּעַם וְוֹאס דִּי אִידֵן זַענְען אוֹיפֶּגַעֲהִיילְט גַּעוּוֹאָרן דוּרְכֵן עֲסֵן מִצְהָ וְעוֹט זִי דַּעֲר חֻמְץ שׁוֹין מַעַר גִּישְׁט שְׁעֲרִיגֵן, אִין עֵס הֵאָט גִּישְׁט קִיין טַעַם צו פֶּאָרְבֵּאָטן עֵס צו עֲסֵן.

דִּי מִצְהָ אִין אַ רִוְחָנִיּוֹתִיגֵע הִיילוּנָּה אִין אוֹיפֶּלִיִּטֵּרֵעוּנָּה פּוֹנְעֵם דַּעַת

דָּאס אִין אַ מִשְׁלַל צו אַ קַענִיג וְעוֹלְכֵר הֵאָט גַּעֲהֵאָט אַן אִיִּינְצִיג זֵו וְעוֹלְכֵר אִין קַרְאָנָּק גַּעוּוֹאָרן, אִין טָאָג הֵאָט עַר גַּעגְלוּסְט צו עֲסֵן, הֵאָבן דִּי דֶאָקטוּוִירִים גַּעזָאָגְט, זָאל דַּעֲר זֵו פּוֹנְעֵם קַענִיג עֲסֵן אַן עֲסִנּוּאָרְג פּוֹן הִיילוּנָּה, אִין אִינְדֶּרְצִיִּיט וְוֹאס עַר עֲסֵט עֵס זָאל זִיד גִּישְׁט גַּעפִּינְען קִיין שׁוּם אַנְדֵּר עֲסִנּוּאָרְג אִין שְׁפִיז אִין הוֹיז, הֵאָבן זִי אַזוֹי גַּעטוּן, אִין וְיִ נָאָר דַּעֲר זֵו הֵאָט גַּענְעֵסן דַּעַם עֲסִנּוּאָרְג פּוֹן הִיילוּנָּה, הֵאָט דַּעֲר קַענִיג גַּעזָאָגְט, פּוֹן יַעֲצֵט אִין וְוִיִּטֵּר זָאל עַר עֲסֵן וְוֹאס עַר גְּלוּסְט נָאָר אִין עֵס וְעוֹט אִים גִּישְׁט קַענְען שְׁעֲרִיגֵן.

אִין דַּעֲר גִּמְשַׁל אִין, אַזוֹי אוֹיף, וְעוֹן דִּי אִידֵן זַענְען אַרוֹיסְגַּענֶאָנְען פּוֹן מִצְרַיִם, הֵאָבן זִי גִישְׁט גַּעוּוֹאָסְט דַּעֲר עֵיקַר אִין סוּד פּוֹן דִּי אִמוּנָה, הֵאָט דַּעֲר אוֹיפֶּרֶשְׁמֵר גַּעזָאָגְט, זָאלֵן דִּי אִידֵן עֲסֵן דִּי מִצְהָ וְעוֹלְכֵע אִין אַ הִיילוּנָּה פּוֹן פֶּאָלְשֵׁע וְוִיסְנִשְׁאָפְטֵן אִין עַבּוּדוֹת זֵרוֹת וְעוֹלְכֵע זִי הֵאָבן גַּעֲרִיגְט אִין מִצְרַיִם, אִין אִיר סְגוּלָה אִין צו אוֹיפֶּנְעֵטֵן אוֹיף

פרשת צו תשפ"א 3022233@gmail.com צו באקומען דעם גליון יעדע וואך שיקט א אימייל צו: 1

הזיכר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

"ובלכתך בדרך"
פארמאט
70 כרכים
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
(6.5/4.5 ln)

גרויסע סעט (ln 9.5/6.5)

קלענערע סעט - מהדורת ר' הערשל וועבער
(ln 7/5)

732.677.0051

פאר
דעליווערי
רופט: